

altenpflege.de Edition

Īsās mācību grāmatas aprūpes izglītībai - specializācija veco ļaužu aprūpe

Theo Ahrens

Higiēna un infekciju aizsardzība veco ļaužu aprūpē

presented by

YES
ARCH
ITEC
TURE.

Bibliogrāfiskā informācija

Theo Ahrens – Īsā biogrāfija

Theo Ahrens, dzimis 1979. gadā netālu no Minhenes, ir aprūpes profesiju skolotājs un dedzīgs aprūpes pedagoģijas speciālists. Pēc brīvprātīgā sociālā gada slimnīcā viņš mācījās par veselības un aprūpes speciālistu, iegūstot vērtīgu profesionālo pieredzi intensīvās terapijas nodaļā. Vēloties nodot zināšanas tālāk, viņš studēja aprūpes pedagoģiju un 2009. gadā sāka strādāt par skolotāju specializētā skolā Minhenē. Theo ir pazīstams ar savu praksē pamatoto un empātisko mācību pieeju, kas sagatavo nākotnes aprūpes speciālistus viņu izaicinošajai profesijai. Privāti viņš dzīvo ar savu sievu un diviem bērniem Berlīnē, un viņš brīvprātīgi strādā, lai uzlabotu apstākļus aprūpes izglītībā.

Šī īsā mācību grāmata tika veidota, balstoties uz viņa mācību plānu materiāliem, izmantojot K.I. izveidi. Tulkojums tika veikts automātiski.

Izdevējs altenpflege.de

Cena DE/AT: 3,90 €

CH: 5 Fr

Copyright 2024 altenpflege.de

Ieteikumus un uzlabojumus, lūdzu, sūtīt uz team@altenpflege.de.

1/1-2412181530

Satura rādītājs

1	Ievads 4
1.1	Šīs īsās mācību grāmatas mērķi 4
1.2	Higiēnas nozīme veco ļaužu aprūpē 4
1.3	Māsu loma infekciju aizsardzībā 5
2	Higiēnas pamati 6
2.1	Higiēnas definīcija un mērķi 6
2.2	Higiēnas veidi 6
2.3	Tiesiskie higiēnas pamati 7
2.4	Roberta Koha institūta (RKI) loma higiēnas un infekciju aizsardzības jomā 8
3	Mikrobioloģiskie pamati 9
3.1	Baktērijas, vīrusi, sēnes un parazīti – īpašības un atšķirības 9
3.2	Slimību ierosinātāju pārneses veidi 9
3.3	Infekcijas ķēde 10
3.4	Atšķirība starp infekciju, kolonizāciju un kontamināciju 11
4	Infekcijas slimības veco ļaužu aprūpē 12
4.1	Gripas infekcijas un gripa 12
4.2	Norovīrusi un kuņģa-zarnu infekcijas 12
4.3	Pneimonijs (plaušu karsonis) un profilakses pasākumi 13
4.4	MRSA, VRE un multirezistentie mikroorganismi 14
4.5	Tuberkuloze (TB) un profilakses pasākumi 15
4.6	Covid-19 (SARS-CoV-2) – specifiski aizsardzības pasākumi un vakcinācijas 16
5	Personīgā higiēna aprūpes personālam 18
5.1	Personīgās higiēnas nozīme 18
5.2	Roku higiēna 18
5.3	Personīgais aizsardzības aprīkojums (PAA) – aizsargtērpi, maskas, cimdi, aizsargbrilles 19
5.4	Ādas kopšanas nozīme un ādas slimību profilakse aprūpes darbiniekiem 20
6	Roku higiēna – svarīgākais pasākums infekciju aizsardzībā 22
6.1	Roku higiēnas nozīme infekciju novēršanai 22
6.2	5 roku higiēnas momenti 22
6.3	Roku mazgāšana vs. roku dezinfekcija – atšķirības un pielietojuma jomas 23
6.4	Praktiskā apmācība pareizai roku dezinfekcijas veikšanai 24
7	Personisko aizsardzības līdzekļu (PSL) lietošana 26
7.1	Personisko aizsardzības līdzekļu (PAL) definīcija un nozīme 26
7.2	PSA veidi 26
7.3	PSA uzvilšana un novilkšana 27
7.4	Individuālo aizsardzības līdzekļu izmantošana 28
8	Tīrīšana, dezinfekcija un sterilizācija 29
8.1	Atšķirības starp tīrīšanu, dezinfekciju un sterilizāciju 29
8.2	Dezinfekcijas metodes 29
8.3	Sterilizācijas metodes 30
8.4	Dezinfekcijas līdzekļu lietošana 30
9	Higiēnas pasākumi aprūpes iedienā 32
9.1	Higiēnas pasākumi ķermeņa kopšanā 32
9.2	Higiēna brūču aprūpē 32
9.3	Higiēnas pasākumi injekciju un medikamentu ievades laikā 33
9.4	Higiēnas pasākumi ēdiena un dzēriena pasniegšanas laikā 34
10	Telpu un vides higiēna aprūpes iestādēs 36
10.1	Vides higiēnas nozīme infekciju profilaksē 36
10.2	Tīrīšanas un dezinfekcijas plāni 36
10.3	Apģērbu un veļas kopšana un pārvaldība 37
10.4	Atkritumu apsaimniekošana 38
11	Infekciju profilakse īpašo aprūpes darbību laikā 39
11.1	Katetrizētu pacientu aprūpe 39
11.2	Higiēna enterālās un parenterālās barošanas laikā 40
11.3	Higiēna infekcijas slimību skarto cilvēku aprūpē 41
11.4	Pasākumi pneimonijas profilaksei 42
12	Izolācijas pasākumi un aizsardzības izolācija 43
12.1	Izolācijas indikācijas 43
12.2	Izolācijas veidi 43
12.3	Izolācijas veikšana 44
12.4	Aprūpes darbinieku loma izolācijā 45
13	Dokumentācija un atskaite higiēnas jomā 46
13.1	Dokumentācijas nozīme higiēnas jomā 46
13.2	Dezinfekcijas pasākumu dokumentācija 46
13.3	Infekcijas uzliesmojumu ziņošana 47
13.4	Atskaite un nodošana higiēnas ziņā svarīgai informācijai 48
14	Ētiskie un juridiskie aspekti higiēnā un infekciju aizsardzībā 49
14.1	Iedzīvotāju pašnoteikšanās tiesības un piespiedu pasākumi higiēnai 49
14.2	Tiesiskās prasības 50
14.3	Aprūpētāju atbildība higiēnas noteikumu ievērošanā 50
14.4	Rīcība ētisko konfliktu situācijās higiēnas un infekcijas aizsardzības jomā 51
15	Lomas un atbildība higiēnas vadībā 53
15.1	Higiēnas atbildīgā loma aprūpes iestādē 53
15.2	Aprūpes personāla atbildība par higiēnas pasākumu īstenošanu 53
15.3	Komandas darba nozīme higiēnas standartu īstenošanā 54
15.4	Sadarbība ar ārējiem higiēnas ekspertiem 55
16	Apmācības un tālākizglītība higiēnas jomā 56
16.1	Mācību un tālākizglītības nozīme higiēnas pasākumos 56
16.2	Higiēnas apmācību saturs 56
16.3	Mācību formāti 57
16.4	Apmācību nozīme kvalitātes nodrošināšanā 58
17	Gadījumu piemēri un prakses pielietojumi 59
17.1	Gadījuma izpēte: Sadarbība ar iemītnieku ar MRSA 59
17.2	Gadījuma izpēte: Pasākumi Norovīrusa uzliesmojuma laikā aprūpes iestādē 60
17.3	Gadījuma izpēte: Vīrusmas dezinfekcijas veikšana pēc infekciju uzliesmojuma 61
17.4	Refleksija par aprūpes praksi, balstoties uz gadījumu piemēriem 62

1 Ievads

1.1 Šīs īsās mācību grāmatas mērķi

Šī īsmācību grāmata ir paredzēta topošajiem vecu cilvēku aprūpētājiem, lai sniegtu tiem pamatīgas zināšanas par higiēnu un infekcijas aizsardzību, tādējādi veicinot aprūpes kvalitātes uzlabošanu. Tā mērķis ir attīstīt praktisku izpratni par ikdienas higiēnas pasākumu nepieciešamību un to nozīmi iedzīvotājiem un aprūpes darbiniekiem.

Tā piedāvā gan teorētiskus pamatus, gan detalizētas norādes par ieviešanu aprūpes ikdienā. Tādi nozīmīgi temati kā personīgā higiēna, vides higiēna, infekcijas profilakse un rīcība ar personisko aizsardzības aprīkojumu tiek izstrādāti praksē pielietojamā veidā.

Turklāt mācību grāmata veicina izpratni par higiēnas prakses juridiskajiem un ētiskajiem aspektiem. Vēl viens uzsvars tiek likts uz specifisku infekcijas slimību zināšanu nodošanu un to profilaksi ar mērķtiecīgiem pasākumiem.

Higiēnas jomas apmācību un tālākizglītības saturs ir paredzēts, lai nodrošinātu aprūpes personāla nepārtrauktu attīstību. Šīs zināšanas atbalsta aprūpes darbiniekus, pieņemot atbildīgus lēmumus un aktīvi veicinot iedzīvotāju veselību un drošību.

Galū galā grāmatai jābūt uzticamam resursam, lai padarītu profesionālo ikdienu drošāku un efektīvāku, kā arī uzlabotu aprūpes kvalitāti visās jomās.

1.2 Higiēnas nozīme veco ļaužu aprūpē

Higiēna veco cilvēku aprūpē ieņem centrālo lomu, jo vecāka gadagājuma cilvēki vājākas imūnsistēmas dēļ ir jutīgāki pret infekcijām. Plašs patogēnēžu klāsts, tostarp baktērijas, vīrusi, sēnītes un parazīti, var izplatīties aprūpes iestādēs, palielinot uzliesmojumu risku.

Stingru higiēnas pasākumu ievērošana aizsargā ne tikai iemītniekus, bet arī aprūpētājus no pārnēsājamām slimībām. Infekcijas aprūpes iestādēs var radīt nopietnas sekas, piemēram, garākus uzturēšanās laikus slimnīcā, paaugstinātu saslimstību un sliktākajā gadījumā mirstību.

Efektīva infekciju aizsardzība sākas ar aprūpētāju personīgo higiēnu un ietver konsekvētu roku dezinfekcijas līdzekļu lietošanu un personīgo aizsarglīdzekļu valkāšanu. Vides higiēna, piemēram, regulāra telpu tīrīšana un dezinfekcija, ir arī izšķiroša, lai likvidētu infekciju avotus.

Higiēna nav tikai preventīvs pasākums, bet arī veicina iemītnieku labklājību un dzīves kvalitāti. Tā nodrošina, ka iedzīvotāji var dzīvot tīrā, drošā un cieņpilnā vidē.

Papildus fiziskajai aizsardzībai higiēna nodrošina arī sociālo drošību. Iemītnieki un radi, ievērojot higiēnas standartus, gūst pārliecību par aprūpes kvalitāti. Šie standarti papildus stiprina aprūpētāju profesionālo un atbildības apziņu.

Kopumā higiēnas nozīmīgums ievērojami veicina drošību un kvalitāti veco cilvēku aprūpē un ir neaizstājams instruments, lai nodrošinātu veselību visiem aprūpes iestādes dalībniekiem.

1.3 Māsu loma infekciju aizsardzībā

Aprūpes darbinieki ir centrālie dalībnieki infekciju aizsardzībā. Viņi nes atbildību par higiēnas pasākumu īstenošanu un kontroli ikdienas aprūpē. Šajā procesā viņi darbojas kā paraugi un daudzpaliecinātāji. Viņu uzvedība ietekmē visu darbinieku higiēnas praksi aprūpes iestādē.

Ikdienas prakse sākas ar rūpīgu roku higiēnas īstenošanu. Piecu roku higiēnas brīžu izpratne un praktizēšana ir izšķirošas nozīmes. Aprūpes darbiniekiem ir jāpārliecina, ka aizsargapģērbs tiek pareizi lietots un utilizēts. Tas samazina potenciāli bīstamu mikroorganismu izplatību.

Aprūpes darbinieki ir arī atbildīgi par apmācību vadīšanu un izpratnes veidošanu par higiēnas standartiem. Ar nepārtrauktu izglītošanos viņi uztur savas zināšanas par higiēnu aktuālas. Viņiem ir jāspēj atpazīt apdraudējuma avotus un, izmantojot atbilstošus profilakses pasākumus, samazināt infekcijas riskus.

Higiēnas pasākumu dokumentēšana, piemēram, dezinfekcijas cikli, ir būtiska, lai pierādītu standartu ievērošanu. Pilnīga dokumentācija atbalsta arī izsekojamību infekciju uzliesmojuma gadījumā.

Aprūpes darbinieki arī uztur tiešu saziņu ar higiēnas speciālistiem un sadarbojas higiēnas koncepciju un vadlīniju izstrādē. Viņi veicina aprūpes lēmumu pieņemšanu, izmantojot savu praktisko pieredzi un zināšanas no ikdienas aprūpes.

Visbeidzot, aprūpes darbinieki ir būtiski atbildīgi par to, lai iemītnieki un viņu piederīgie saprastu higiēnas nozīmi. Viņi informē un skaidro, lai kopīgi īstenotu pasākumus infekciju novēršanai. Iemītnieku veselības aizsardzība vienmēr ir viņu darbības centrā.

2 Higiēnas pamati

2.1 Higiēnas definīcija un mērķi

Higiēna apzīmē pasākumus slimību profilaksei, it īpaši infekciju novēršanai. Uzmanība tiek pievērsta neaizsargātu grupu, piemēram, vecāku cilvēku aizsardzībai, ierobežojot slimību izraisītāju izplatīšanos. Aprūpē veciem cilvēkiem higiēnas pasākumi ir būtiski ne tikai iedzīvotāju veselībai, bet arī aprūpes personālam.

Higiēnas galvenie mērķi ir nodrošināt tīrību un novērst infekcijas slimības. Ar mērķtiecīgiem pasākumiem tiek samazināts izraisītāju pārnēsāšanas risks. Tas ietver personīgo higiēnas standartu ievērošanu, aizsardzības aprīkojuma izmantošanu un vīrusu un priekšmetu pareizu tīrīšanu un dezinfekciju.

Higiēnai ir preventīva un reaktīva pieeja: Preventīvi izplatības uzliesmojumi jānovērš, nepārtraukti izmantojot higiēnas pasākumus. Reaktīvi higiēna ietver ierobežošanu un ārstēšanu infekciju parādīšanās gadījumā. Ilgtermiņā optimāla higiēna kalpo vecāka gadagājuma cilvēku dzīves kvalitātes paaugstināšanai un slimības gadījumu samazināšanai personāla vidū.

Aprūpē veciem cilvēkiem ir izšķiroša nozīme specifisku higiēnas standartu ievērošanai. Šie standarti aizsargā ne tikai pret ikdienas infekcijām, bet arī pret nopietnām, ko izraisa multirezistenti izraisītāji. Papildus šiem pasākumiem ir būtiska aprūpes personāla jutīguma un apmācības paaugstināšana, lai nodrošinātu aktuālus un efektīvus higiēnas pasākumus un tos nepārtraukti pielāgotu.

2.2 Higiēnas veidi

Higiēna aptver dažādas jomas, kurām katrai nepieciešami specifiski pasākumi. Veco ļaužu aprūpē personiskā, sociālā, institucionālā un vides higiēna spēlē centrālu lomu.

Personiskā higiēna koncentrējas uz pašaprūpi un aprūpētāju un iemītnieku tīrību. Pie tā pieder regulāra roku higiēna, rūpīga ķermeņa kopšana un personīgā aizsargaprīkojuma izmantošana. Šie pasākumi aizsargā gan aprūpētājus, gan iemītniekus no slimību izraisītāju pārnesšanas.

Sociālā higiēna attiecas uz kopā dzīvošanu un mijiedarbību aprūpes iestādē. Tā veicina pasākumus, kas aizsargā veselību kopienās, piemēram, izvairoties no tuvināšanās infekcijas slimību gadījumā un ievērojot etiķeti klepošanas vai šķaudīšanas laikā. Informācijas kampaņas un apmācības stiprina šo pasākumu izpratni un pieņemšanu.

Institucionālā higiēna attiecas uz sistemātiskiem pasākumiem aprūpes iestādēs. Tas ietver higiēnas vadlīniju izveidi un piemērošanu, kuras regulāri jāatjaunina. Pie tā pieder tīrīšanas un dezinfekcijas plāni, darbinieku apmācība un higiēnas standartu ievērošanas kontrole.

Vides higiēna fokusējas uz aprūpes iestāžu fiziskās vides tīrību un kopšanu. Tajā ietilpst regulāra vīrusu un iekārtu tīrīšana un dezinfekcija, kā arī pareiza atkritumu likvidēšana. Labi kopta fiziskā vide samazina patogēnu izplatīšanos un rada drošu vidi gan iemītniekiem, gan aprūpes personālam.

Šie dažādie higiēnas veidi ir savstarpēji saistīti un prasa holistisku pieeju, lai tos efektīvi īstenotu. Tikai koordinēta lietošana var optimāli veicināt infekciju profilaksi un visu veco ļaužu aprūpē iesaistīto personu aizsardzību.

2.3 Tiesiskie higiēnas pamati

Infekcijas aizsardzības likums (IfSG) ir pamats visiem higiēnas pasākumiem veco ļaužu aprūpē. Tā mērķis ir novērst cilvēku infekcijas slimības un to tālāku izplatīšanos. Veco ļaužu aprūpes iestādēm īpaši nozīmīgs ir § 36 IfSG, kas izvirza specifiskas prasības kopienas iestādēm, lai nodrošinātu pietiekamu higiēnas līmeni.

Valstu higiēnas noteikumi precizē vispārējās IfSG vadlīnijas. Šie valsts noteikumi detalizēti regulē pasākumus, kas jāveic, lai nodrošinātu higiēnu aprūpes iestādēs. Tie uzliek pienākumu iestādēm izstrādāt higiēnas plānu, kurā iekļauti pasākumi infekcijas profilaksei un pārvaldībai. Higiēnas plāns ir regulāri jāpārskata un jāpielāgo atbilstoši pašreizējiem zinātniskajiem standartiem.

Aprūpes darbiniekiem ir pienākums īstenot standartus, kas noteikti IfSG un higiēnas noteikumos. Tas ietver arī regulāru apmācību un kvalifikācijas celšanas pasākumu apmeklēšanu, lai būtu informēti par aktuālajiem higiēnas attīstības un pasākumiem. Iestādēm ir jāpārliedz, ka visi darbinieki ir pilnībā informēti par spēkā esošajām higiēnas vadlīnijām un tās pielieto praksē.

Tālāk, juridiskie pamati nosaka, ka, uzņemot jaunus iedzīvotājus, jāveic precīza higiēnas apmācība, lai nodrošinātu individuāli nepieciešamos infekcijas aizsardzības pasākumus. Ja notiek infekcija, par kuru ir jāziņo, ir obligāti nekavējoties par to ziņot Veselības pārvaldei, lai varētu ātri ierobežot potenciālo uzliesmojumu.

Nepārkāpt juridiskos higiēnas standartus var izraisīt juridiskas sekas. IfSG vai higiēnas noteikumu pārkāpumi tiek uzskatīti par administratīvajiem pārkāpumiem un var tikt sodīti ar naudas sodiem. Tādēļ precīzas zināšanas par juridiskajiem noteikumiem ir katram aprūpes darbiniekam būtiskas.

2.4 Roberta Koha institūta (RKI) loma higiēnas un infekciju aizsardzības jomā

Das Robert Koch-Institut (RKI) spēlē centrālo lomu higiēnas un infekciju aizsardzības jomā veco ļaužu aprūpē. Kā galvenā valdības iestāde slimību uzraudzībā un profilaksē RKI izstrādā ieteikumus un vadlīnijas, lai kontrolētu un samazinātu infekcijas slimību izplatību.

Viena no galvenajām RKI uzdevumiem ir higiēnas vadlīniju izstrāde un atjaunināšana. Šīs vadlīnijas balstās uz aktuālajiem zinātniskajiem atklājumiem un kalpo par pamatu higiēnas plānu izveidei aprūpes iestādēs. Tās aptver dažādus infekciju aizsardzības aspektus, tostarp roku higiēnu, dezinfekcijas pasākumus un rīcību ar personisko aizsargaprīkojumu.

Surveillance jomā RKI uzrauga infekcijas slimību epidemioloģisko situāciju. Tas tiek paveikts, vācot, analizējot un novērtējot atbilstošus datus. No tiem iegūtās atziņas palīdz identificēt aktuālos infekcijas riskus un ļauj veikt mērķtiecīgus pasākumus, lai novērstu patogēnu izplatību aprūpes ikdienā.

RKI cieši sadarbojas ar veselības departamentiem un citiem sabiedriskās veselības dienestiem, lai ātri identificētu un ierobežotu uzliesmojumus. Ja aprūpes iestādē rodas slimības, par kuru ir jāziņo, RKI nodrošina ekspertīzi un atbalstu, lai veiktu efektīvus kontroles pasākumus.

RKI apmācības un informācijas materiāli ir nozīmīgi resursi aprūpes darbiniekiem. Šis saturs paaugstina izpratni par esošajiem riskiem un sniedz praktiskus rīcības ieteikumus. Tas veicina aprūpes personāla nepārtrauktu izglītošanu un atbalsta pareizu higiēnas pasākumu ieviešanu ikdienā.

Papildus tam RKI veicina pētījumus infekciju aizsardzības un higiēnas jomā. Zinātniskie pētījumi rada jaunus atklājumus, kas veicina higiēnas standartu uzlabošanu. Šie pētījumu rezultāti tiek iekļauti RKI ieteikumos un garantē, ka pasākumi ir balstīti uz jaunākajiem zinātnes datiem.

Kopumā RKI nodrošina, ka aprūpes iestādēm ir nepieciešamā informācija un rīki, lai nodrošinātu efektīvu infekciju novēršanu. Tas darbojas kā svarīga saikne starp zinātni, veselības politiku un aprūpes praksi, lai ilgtermiņā aizsargātu gan iedzīvotāju, gan aprūpes personāla veselību.

3 Mikrobioloģiskie pamati

3.1 Baktērijas, vīrusi, sēnes un parazīti – īpašības un atšķirības

Baktērijas ir viencelšu mikroorganismi, kas ir prokarioti, tas nozīmē, ka tām nav šūnas kodola. Tās vairojas ar šūnu dalīšanās palīdzību un var patstāvīgi izdzīvot un augt. Daudzas baktērijas ir nekaitīgas vai noderīgas, taču dažas var izraisīt slimības. Antibiotikas var būt efektīvas bakteriālu infekciju gadījumā, bloķējot augšanu vai iznīcinot baktērijas.

Vīrusi ir daudz mazāki nekā baktērijas un sastāv no ģenētiskā materiāla, kas var būt vai nu DNS, vai RNS, un to ieskauj olbaltumvielu apvalks. Tie ir obligāti parazīti, tas nozīmē, ka tiem nepieciešama saimniekšūna, lai vairotos. Vīrusi iekļūst šūnās un izmanto šūnas mašīnēriju, lai replikētos, bieži uz saimniekšūnas rēķina. Eksistē pretvīrusu zāles, tomēr to izstrāde ir sarežģītāka nekā antibiotikām.

Sēnes ir eikariotiski organismi, kas var būt gan viencelšu kā raugi, gan daudzcelšu kā pelējums. Tām ir šūnu kodols un tās vairojas ar sporu veidošanos vai pumpurošanos. Sēnes var izraisīt gan oportūnistiskas infekcijas imūnsistēmas pavājināšanās gadījumos, gan virspusējas infekcijas kā ādas un nagu sēnīti. Ārstēšanā tiek lietoti pretsēnīšu līdzekļi.

Parazīti ir organismi, kas dzīvo uz saimnieka rēķina, un tie var būt viencelšu organismi kā protozoji vai daudzcelšu organismi kā tārpi. Tie bieži mērķē uz cilvēka ķermeni, lai iegūtu uzturvielas, kas var izraisīt slimības. Parazitāru infekciju ārstēšanā bieži tiek izmantoti pretparazītu līdzekļi, kas ir īpaši piemēroti parazīta veidam.

Būtiskas atšķirības pastāv dažādu patogēnu veidu šūnu struktūrā, replikācijā un ārstēšanas iespējās. Baktērijas ir sarežģītākas un tām ir struktūras kā šūnu sienas; vīrusi ir vienkāršāki un tiem ir nepieciešams saimnieks; sēnes un parazīti ir atšķirīgi sarežģīti eikarioti ar specifiskiem dzīves cikliem un aizsardzības mehānismiem. Zināšanas par šīm atšķirībām nosaka stratēģijas infekciju profilaksē un ārstēšanā veco ļaužu aprūpē un ir izšķirošas efektīvai infekcijas aizsardzībai.

3.2 Slimību ierosinātāju pārnesšanas veidi

Slimības ierosinātāji var tikt pārnesti dažādos veidos. Principā izšķir tiešos un netiešos pārnesšanas ceļus.

Tieša pārnesšana notiek bez tiešas saskares starp inficētu indivīdu un citu. Piemēri tam ir:

- **Kontakta pārnešana:** Infekcijas, kas rodas pieskaroties vai caur ādu, kā tas ir herpes simplex vai kašķa gadījumā.

- **Pilienu infekcija:** Klepojot, šķaudot vai runājot, slimības ierosinātāji caur siekalu pilieniem nokļūst uz citu cilvēku gļotādām, kā tas ir gripas vai Covid-19 gadījumā.

Netieša pārnešana notiek caur kontaminētām starpniecēm:

- **Fomīts:** Priekšmeti vai virsmas, kas saskārušās ar infekciozu materiālu, var pārnest ierosinātājus. Tipiski piemēri ir durvju rokturi vai gultas veļa.

- **Vektori:** Kukaiņi vai dzīvnieki, kas pārnes ierosinātājus no viena saimnieka uz citu. Piemērs ir malārijas izplatīšanās caur odiem.

Aerosoli spēlē īpašu lomu pārnēsē. Tie ir smalkas daļiņas, kas ilgstoši var palikt gaisā un būt ieelpoti no lielākiem attālumiem. Tas ir būtiski tādu slimību gadījumā kā tuberkuloze vai masalas.

Šo pārnēsēšanas ceļu izpratne ir būtiska, lai izstrādātu efektīvus higiēnas pasākumus veco ļaužu aprūpē, novēršot infekcijas un aizsargājot iedzīvotāju un aprūpes personāla veselību.

3.3 Infekcijas ķēde

Infekcijas ķēdes

Infekcijas ķēdes apraksta slimības ierosinātāja ceļu no avota caur pārnešanas ceļu līdz saņēmējam. Lai novērstu infekcijas, jāaptur vismaz viena šīs ķēdes saite.

Infekcijas avots ir ierosinātāja izcelsme. Tas var būt inficēti cilvēki, dzīvnieki vai piesārņoti priekšmeti un materiāli. Vienkārši piemēri ir inficēti iedzīvotāji aprūpes iestādēs vai piesārņotas medicīnas ierīces.

Pārnešanas ceļš ir ceļš, pa kuru ierosinātājs no infekcijas avota nokļūst pie saņēmēja. Pastāv tieša pārnese, piemēram, tiešs kontakts, aprūpējot iedzīvotāju, kā arī netieša pārnese, izmantojot piesārņotus priekšmetus vai gaisu, piemēram, ar aerosolu palīdzību.

Saņēmējs ir persona, kas var tikt inficēta. Aprūpes iestādēs tie galvenokārt ir iedzīvotāji, kuri bieži vien vecuma vai iepriekšēju slimību dēļ ir ar novājinātu imūnsistēmu un tādēļ īpaši uzņēmīgi pret infekcijām.

Efektīvi higiēnas pasākumi aprūpē gados vecākiem cilvēkiem ir vērsti uz to, lai pārtrauktu infekcijas ķēdi. Svarīgi ir pasākumi kā virsmu dezinfekcija, roku higiēnas ievērošana un personāla aizsardzības aprīkojuma lietošana. Tāpat arī aprūpes speciālistu apmācība par nepieciešamo pasākumu atpazīšanu un īstenošanu palīdz pārtraukt infekcijas ķēdi, tādējādi samazinot infekciju izplatīšanās risku. Katra stratēģiskā intervence, kas mērķtiecīgi neitralizē infekcijas avotu, traucē pārnešanas ceļu vai aizsargā saņēmēju, ievērojami samazina infekcijas izplatības iespējamību.

7 Tā ir tikai priekšskatījums

Pilnīga grāmata ir pieejama vietnē <https://www.altenpflege.de> reģistrētiem lietotājiem. Reģistrācija un arī lietošana ir bez maksas. Tie, kas nevēlas reģistrēties, var pārskaitīt 2. lapā norādīto summu, izmantojot Paypal, uz buchhaltung@factsoft.de, norādot gan grāmatas nosaukumu, gan e-pasta adresi. Tad viņi saņems PDF failu pa e-pastu.

Papildus bezmaksas piekļuvei īsajām mācību grāmatām reģistrācija vietnē [altenpflege.de](https://www.altenpflege.de) ļauj tieši pieteikties darbam. Un arī pašiem ievietot bezmaksas darba sludinājumu. Kļūstiet arī jūs par [altenpflege.de](https://www.altenpflege.de) kopienas dalībnieku